

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114211416
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4114211416.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: L. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., K. XX, zastúpený Mgr. Silviou Kaveschánovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 104, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/64/2014-207 z 2. októbra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. o zamietnutí žaloby a výroku III. o náhrade trov konania z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 19C/64/2014-207 z 2. októbra 2018 zamietol žalobu. Ďalším výrokom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 882,36 eura titulom náhrady škody. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 1, 2, § 2, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 10, § 20, § 22 ods. 2, 3 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 a bod 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 27 ods. 2 zákona č. 513/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 11. 04. 2014 žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 100 000 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 50 000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením sp. zn. ČVS:KUV-40/OVEK-O2-Han. z 02. 12. 2002 bolo voči nemu vznesené obvinenie starším vyšetrovateľom PZ Krajského úradu vyšetrovania PZ v Bratislave pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, účinného do 31. 12. 2005 a trestný čin pomoci pri legalizácii príjmu z trestnej činnosti spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Trestného zákona (ďalej len „TZ“), účinného do 31. 12. 2005 na tom skutkovom základe, že ako riaditeľ odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Nitre po predchádzajúcom dohovore, v úmysle zmarit' vyšetovanie prípadu podvodu s diaľničnými známami na rok 2002, na telefonickú žiadosť B. O. z 19. 08. 2002 o 22:04 hod., dňa 20. 08. 2002 zabezpečil z tzv. „mŕtvej evidencie“ registra obyvateľov OR PZ Nitra fotografiu nebohého W. E., nar. XX. XX. XXXX, zomretého XX. XX. XXXX, fotografiu ktorú potom odovzdal O. O., ktorý ju následne spolu s fiktívnymi faktúrami vystavenými B. W. prostredníctvom ďalšej osoby odovzdal G. O., ktorý mal pred orgánmi Daňového riaditeľstva SR a orgánmi polície vypovedať k okolnostiam nadobudnutia diaľničných nálepiek na rok 2002 v celkovej hodnote 4 000 000 Sk (132 775,68 eura). Uznesením vyšetrovateľa PZ Úradu justičnej

a kriminálnej polície OR PZ Levice sp. zn. ČVS: ORP-434/OEK-LV-2008 z 19. 03. 2009 bola podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená na samostatné konanie predmetná vec vedená proti žalobcovi. Uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave z 13. 04. 2011 sp. zn. OPv 186/09, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 04. 2011, prokurátorka Vojenskej obvodnej prokuratúry podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku (ďalej len „TP“) zastavila trestné stíhanie žalobcu ako obvineného, pretože je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Trestné konanie a stíhanie žalobcu ako obvineného trvalo od 02. 12. 2002 do 22. 04. 2011, teda 8 rokov a 4 mesiace. Z odôvodnenia uznesenia Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave vyplýva, že žalobca v postavení obvineného bol vypočutý dňa 04. 12. 2002, pričom z jeho výsluchu vyplynuli mená osôb, ktoré boli nakoniec vypočuté v roku 2011. Práve na základe výpovedí svedkov B. O. a B. W., konaných dňa 15. 03. 2011 skonštatovala prokurátorka, že skutok sa nestal. Žalobca má za to, že orgány činné v trestnom konaní sa v tejto trestnej veci dopustili nesprávneho úradného postupu, pretože žalobcu bez vykonania relevantných dôkazov stíhali ako obvineného od 02. 12. 2002 do 22. 04. 2011.

4. Dĺžka trestného stíhania sa nedá žiadnymi objektívnymi okolnosťami ospravedlniť a je zavinená výlučne orgánmi činnými v trestnom konaní, vrátane dozorujúcich prokurátorov. Trestné stíhanie žalobcu bolo vážnym zásahom do jeho života, a to vo sfére osobnej aj spoločenskej. Tento zásah bol o to závažnejší, že žalobca pôsobil ako vysoký policajný funkcionár, riaditeľ odboru kriminálnej polície OR PZ v Nitre a požíval všeobecnú úctu a rešpekt. V dôsledku nezákonného vznesenia obvinenia bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ SR z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., čo malo za následok, že mu podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 328/2002 Z. z. nevznikol nárok na odchodné, ktoré v čase prepustenia predstavovalo v jeho prípade 11-násobok základu. Výrazne sa zhoršilo jeho spoločenské postavenie, v mieste bydliska bolo všeobecne známe, že je trestne stíhaný za závažnú trestnú činnosť, v čom verejnosť utvrdzovali aj články uverejňované v tlačových médiách. V dôsledku neskončeného trestného stíhania sa nemohol zamestnať na mieste zodpovedajúcom jeho vzdelaniu a praxi, pretože napriek mnohým ponukám vo sfére súkromných bezpečnostných služieb nespĺňal podmienku bezúhonnosti. Tento stav nakoniec vyústil do toho, že bol nútený hľadať si zamestnanie mimo SR a hlboko pod úroveň svojho vzdelania, keď pracoval ako pomocný robotník na stavbách. Neúmerná dĺžka trestného konania bola dôvodom, pre ktorý sa žalobca nemohol účinne brániť proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 20 z 21. 01. 2003, pretože dôvody prepustenia v ňom uvedené pretrvávali až do zastavenia trestného stíhania. Medzičasom žalobcovi márne uplynuli lehoty na riadne ako aj mimoriadne opravné prostriedky, ktorými mohol dosiahnuť vyslovenie neplatnosti dôvodov prepustenia zo služobného pomeru.

5. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanému doručená dňa 14. 01. 2013, žalovaný listom z 12. 07. 2013 č. 19663/2013-34 oznámil žalobcovi, že jeho žiadosti nebolo vyhovené. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia, od ktorého sa odvíja nárok na náhradu škody (ako aj vedenie samotného trestného konania voči žalobcovi) bolo vydané v trestnom konaní (po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia, dokonca išlo o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobe podliehajúcej vojenskej súdnej právomoci) pasívne vecne legitimovaným je štát v zastúpení ústredným orgánom, a to Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobcov priemerný služobný plat v roku 2002 bol Ministerstvom vnútra SR stanovený na sumu 33 190 Sk (1 101,71 eura), 11-násobok by tvoril sumu 365 090 Sk, t.j. 12 118,76 eura. Taktiež bol počas mesiacov január a február 2002 pozbavený výkonu štátnej služby personálnym rozkazom s následným krátením služobného platu, čím mu nebolo vyplatených minimálne 26 552 Sk, t.j. 882,36 eura. Vzhľadom na to, že žalobcovi mal pôvodne služobný pomer skončiť dňa 31. 01. 2013 uvoľnením zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť, mal už dojednané pracovné zaradenie v organizácii poskytujúcej služby súkromnej bezpečnosti v Nitre na funkciu riadiaceho pracovníka od začiatku roku 2003 s funkčným platom vo výške 25 000 Sk, t.j. 829,85 eura netto. Po diskreditácii osoby žalobcu vzhľadom na trestné stíhanie žalobcu jeho budúci zamestnávateľ od dohody ustúpil a žalobca vzhľadom na trestné stíhanie trvajúce 100 mesiacov si už nikdy nenašiel zamestnanie zodpovedajúce jeho bezpečnostnému vzdelaniu a v praxi sa musel živiť ako pomocný robotník na stavbách. Týmto bola žalobcovi spôsobená škoda vo výške minimálne 82 985 eur (100 mesiacov trvajúce trestné stíhanie x 829,85 eur). Majetková ujma žalobcu spočíva v krátení služobného príjmu po dobu dvoch mesiacov pozbavenia výkonu štátnej služby vo výške 882,36 eura, nevyplatení odchodného vo výške 12 118,76 eura, vyplatení advokátskych trov a predpokladaného dosahovaného príjmu od 31. 01. 2003 do 22. 04. 2011 v SBS vo výške 82 985 eur. Nemajetkovú ujmu vyčíslil vo výške 50 000 eur. Zákon č. 58/1969 Zb. platný v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia síce priamo neumožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy, priamo to umožnil až zákon č. 514/2003

Z. z., ktorý vstúpil do platnosti až počas nezákonného trestného stíhania žalobcu. Tento nárok však žalobcovi vznikol, pretože je potrebné posúdiť ho aj podľa príslušných článkov Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom aj podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaný vo vyjadrení z 12. 11. 2015 uviedol, že v prípadoch, keď škoda mala vzniknúť v trestnom konaní, prichádza do úvahy príslušnosť troch orgánov konajúcich v mene štátu v závislosti od toho, ktorý orgán mal nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím spôsobiť škodu. V prípade pochybenia orgánu PZ SR, resp. vyšetrovateľa PZ za ním spôsobenú škodu zodpovedá Ministerstvo vnútra SR (žalobca namieta nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s neúmernou dĺžkou trestného stíhania), za pochybenia prokuratúry zodpovedá Generálna prokuratúra SR (žalobca poukazuje na zanedbanie dozorových oprávnení prokurátora). Ministerstvo spravodlivosti SR môže zodpovedať len za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., t.j. do 30. 06. 2004. Ak došlo v tejto trestnej veci k nesprávnemu úradnému postupu a následkom toho k vzniku škody, stalo sa tak dôsledkom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní a prokuratúry a nie súdu, preto z tohto titulu nie je daná príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR na konanie v mene štátu s poukazom na § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobca predbežne prerokoval svoj nárok na Ministerstve spravodlivosti SR ako na orgáne, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom štátu. Ministerstvo spravodlivosti SR sa zaoberalo iba tou časťou žiadosti, v ktorej žalobca namieta pochybenia orgánov štátu v trestnom konaní za obdobia účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.. Vzhľadom na to, že Ministerstvo spravodlivosti SR nemalo za preukázané, že by orgán štátu vydal nezákonné rozhodnutie, nárok žalobcu neuspokojilo. Keďže išlo o vec predbežne prerokovanú Ministerstvom vnútra SR v minulosti, Ministerstvo spravodlivosti SR nadbytočne nepostupovalo túto žiadosť v časti, v ktorej by bolo možné vyvodiť jeho príslušnosť. Z oznámenia Ministerstva vnútra SR č. SLV-PS-154/2012 z 15. 06. 2012 vyplýva, že totožnú žiadosť žalobcu predbežne prerokovalo v celom rozsahu, a to aj za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní, preto si založilo príslušnosť na konanie vo veci. Dĺžku vedenia trestného stíhania a časové odstupy medzi jednotlivými vyšetrovacími úkonmi odôvodňovalo odstupovanie vyšetrovacieho spisu a realizácia úkonov medzi viacerými súčasťami PZ, ako aj dozorovaním viacerými prokurátormi. Dňa 19. 05. 2014 postúpila Generálna prokuratúra SR Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ale iba v rozsahu, pokiaľ bol nárok uplatnený z titulu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorá už bola v tom čase ministerstvom prerokovaná. Generálna prokuratúra SR sa musela zaoberať predbežným prerokovaním nároku žalobcu titulom nesprávneho úradného postupu, pretože v žiadosti žalobca poukázal na zanedbanie dozorových oprávnení prokurátora a žiadosť postúpili ministerstvu iba v časti nezákonného rozhodnutia. Nie je možné za nezákonné rozhodnutie považovať žiadne rozhodnutie v trestnom konaní, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po svojej právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť a nespĺňa preto atribúty nezákonného rozhodnutia tak, ako to vyžaduje § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Uvedené sa nevzťahuje na uznesenie sp. zn. ČVS:KUV-40/OVEK-O2-Han. z 02. 12. 2002. Postup orgánov v prípravnom konaní ešte nie je rozhodnutím o vine obvineného, ktorá sa v priebehu trestného konania dokazuje, resp. preveruje. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia žalobcu nemožno vyvodiť len zo skutočností, že následne bolo trestné stíhanie zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že doposiaľ nebolo preukázané porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dodatočne odôvodnený záver, že tento čin je spáchaný určitou osobou. Uvedené závery vo svojom rozhodnutí č. k. 8Co/251/2012-103 z 22. mája 2012 konštatoval Krajský súd v Bratislave.

7. Nárok na náhradu odchodného, odvodzovaný od prepustenia zo služobného pomeru, nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu. Žalobca nevyužil prostriedok pre ochranu svojich práv v samostatnom konaní o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby ako aj v konaní o prepustení zo služobného pomeru, a z tohto dôvodu nemožno prenášať zodpovednosť na žalovaného v konaní o zodpovednosti za škodu. Žalobcovi nemohla vzniknúť škoda z pracovného pomeru, ktorý ani nevznikol. Žalobca nijakým spôsobom neosvedčil, že by úhradu trov v súvislosti s trestným stíhaním uskutočnil. Nemajetkovú ujmu nie je možné žalobcovi nahradiť pretože zákon č. 58/1969 Zb. inštituuje nemajetkovú ujmu nepozná, a to ani za použitia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzniesol námietku premlčania, keďže žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej doby. V prípade uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré žalobca považuje za nezákonné rozhodnutie v zmysle žalobného návrhu z

09. 04. 2014, došlo k uplynutiu 10-ročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. pred uplatnením nároku na súd, keďže ide o rozhodnutie, ktoré muselo byť žalobcovi doručené (oznámené) v období viac ako 10 rokov a 6 mesiacov pred uplatnením nároku na súde, t.j. aj po prípadnom zohľadnení obdobia predbežného prerokovania, počas ktorého premlčacia doba spočívala.

8. Žalobca vo vyjadrení z 21. 03. 2018 uviedol, že je dôvodné predpokladať, že ak by vyšetrovateľom boli vykonané výsluchy svedkov O. a W. v uvedenej veci v čase primeranom (čo nie je obdobie od 04. 12. 2002 do 15. 03. 2011), došlo by k zastaveniu trestného stíhania podstatne skôr. Okrem iného uviedol, že tak v súvislosti s rozhodnutím o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby ako aj s rozhodnutím o prepustení využil všetky prípustné opravné prostriedky, o čom predložil listinné dôkazy. Naďalej trvá na nároku ušlého zárobku s tým, že predkladá čestné prehlásenia R.. L. M. a O. W. z ktorých vyplýva, že v roku 2003 a 2004 sa uchádzal o pracovnú pozíciu adekvátnu jeho vzdelaniu a praxi, avšak práve z dôvodu trestného stíhania vedeného proti nemu a jeho medializácii, na žiadnu z týchto pracovných ponúk nebol prijatý. Rovnako z predložených listín v ich častiach o výške mzdy vyplýva odôvodnenosť výšky ním uplatneného nároku.

9. Súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého dospel k záveru, že žalobe na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné vyhovieť pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že uznesením sp. zn. ČVS:KUV-40/OVEK-O2-Han. z 02. 12. 2002 bolo voči nemu vznesené obvinenie starším vyšetrovateľom PZ Krajského úradu vyšetrovania PZ v Bratislave pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ TZ., účinného do 31. 12. 2005 a trestný čin pomoci pri legalizácii príjmu z trestnej činnosti spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 5 TZ, účinného do 31. 12. 2005. Uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave zo dňa 13. 04. 2011 sp. zn. OPv 186/09, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 04. 2011, prokurátorka Vojenskej obvodnej prokuratúry podľa § 215 ods. 1 písm. a/ TP zastavila trestné stíhanie žalobcu ako obvineného, pretože je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Trestné konanie a stíhanie žalobcu ako obvineného trvalo od 02. 12. 2002 do 22. 04. 2011, teda 8 rokov a 4 mesiace. Orgány činné v trestnom konaní sa v tejto trestnej veci dopustili nesprávneho úradného postupu, pretože žalobcu bez vykonania relevantných dôkazov stíhali ako obvineného od 02. 12. 2002 do 22. 04. 2011. Dĺžka trestného stíhania sa nedá žiadnymi objektívnymi okolnosťami ospravedlniť a je zavinená výlučne orgánmi činnými v trestnom konaní, vrátane dozorujúcich prokurátorov. Žalobca v žalobe ako žalovaného označil SR - Ministerstvo spravodlivosti SR. Pasívnu vecnú legitímáciu žalobca odvíja od § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Uvedený zákon bol účinný do 30. 06. 2004, pričom od 01. 07. 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 a bod 2 zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení možno vyvodiť, že Ministerstvo spravodlivosti SR môže zodpovedať len za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., t.j. do 30. 06. 2004. Ak došlo v tejto trestnej veci k nesprávnemu úradnému postupu a následkom toho k vzniku škody, stalo sa tak dôsledkom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní a nie súdu, a preto nie je daná príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR na konanie v mene štátu s poukazom na § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca namietal nesprávny úradný postup orgánov

činných v trestnom konaní v súvislosti s neúmerou dĺžkou trestného stíhania a taktiež poukázal na zanedbanie dozorových oprávnení prokurátora.

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že za takýto nesprávny úradný postup a pochybenia orgánov činných v trestnom konaní (orgány Policajného zboru SR a prokuratúra), ktoré sa mali diať neúmerne dlho t.j. od 02. 12. 2002 do 22. 04. 2011 zodpovedá v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 a bod 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo vnútra SR a v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. Generálna prokuratúra SR. Z tvrdení uvedených v žalobe nemožno vyvodíť, že škoda mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní práve v období od vznesenia obvinenia dňa 02. 12. 2002 do 30. 06. 2004, t.j. do konca účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., pretože žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje od neprimeranej dĺžky trestného stíhania, ktoré trvalo 8 rokov a 4 mesiace. Žalobca predbežne prerokoval svoj nárok na Ministerstve spravodlivosti SR ako na orgáne, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom štátu. Ministerstvo spravodlivosti SR sa zaoberalo iba tou časťou žiadosti, v ktorej žalobca namietal pochybenia orgánov štátu v trestnom konaní za obdobia účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.. Vzhľadom na to, že Ministerstvo spravodlivosti SR nemalo za preukázané, že by orgán štátu vydal nezákonné rozhodnutie, nárok žalobcu neuspokojilo. Keďže išlo o vec predbežne prerokovanú Ministerstvom vnútra SR v minulosti, Ministerstvo spravodlivosti SR nadbytočne nepostupovalo túto žiadosť v časti, v ktorej by bolo možné vyvodíť jeho príslušnosť. Súd mal za to, že záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného potvrdzuje aj tá skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR (oznámenie č. SLV-PS-154/2012 zo dňa 15. 06. 2012) predbežne prerokovalo totožnú žiadosť žalobcu v celom rozsahu a to aj za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní. Dĺžku vedenia trestného stíhania a časové odstupy medzi jednotlivými vyšetrovacími úkonmi odôvodňovalo odstupovanie vyšetrovacieho spisu a realizácia úkonov medzi viacerými súčasťami PZ, ako aj dozorovaním viacerými prokurátormi. Dňa 19. 05. 2014 postúpila Generálna prokuratúra SR Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ale iba v rozsahu, pokiaľ bol nárok uplatnený z titulu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorá už bola v tom čase ministerstvom prerokovaná. Z uvedeného je zrejmé, že Generálna prokuratúra SR sa musela zaoberať predbežným prerokovaním nároku žalobcu titulom nesprávneho úradného postupu, pretože v žiadosti žalobca poukázal na zanedbanie dozorových oprávnení prokurátora a žiadosť postúpili ministerstvu iba v časti nezákonného rozhodnutia.

11. Súd prvej inštancie považoval tieto skutočnosti za nesporné, pretože žalobca nerozporoval, že žiadosť o predbežné prerokovanie zaslal aj Ministerstvu vnútra SR a Generálnej prokuratúre SR. Prvoinštančný súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že nie je možné za nezákonné rozhodnutie považovať žiadne rozhodnutie v trestnom konaní, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po svojej právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť a nespĺňa preto atribúty nezákonného rozhodnutia tak, ako to vyžaduje § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Nezákonným je iba rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť a následne bolo zrušené (zmenené) pre nezákonnosť. Uvedené sa nevzťahuje na uznesenie sp. zn. ČVS:KUV-40/OVEK-O2-Han. z 02. 12. 2002. Postup orgánov v prípravnom konaní ešte nie je rozhodnutím o vine obvineného, ktorá sa v priebehu trestného konania dokazuje, resp. preveruje. Zastavenie trestného stíhania automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní postupovali nezákonne, preto nemožno z uznesenia o zastavení trestného stíhania vyvodíť nezákonnosť ich predchádzajúceho rozhodovania. Odhliadnuc od právneho názoru súdu uvedeného vyššie, súd by nemohol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím žalobcovi priznať ani z dôvodu vznesenej námietky premlčania žalovaným. V prípade uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré žalobca považuje za nezákonné rozhodnutie v zmysle žalobného návrhu z 09. 04. 2014, došlo k uplynutiu 10-ročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. Pred uplatnením nároku na súde, keďže ide o rozhodnutie, ktoré muselo byť žalobcovi doručené (oznámené) v období viac ako 10 rokov a šesť mesiacov pred uplatnením nároku na súde, t.j. aj po prípadnom zohľadnení obdobia predbežného prerokovania, počas ktorého premlčacia doba spočívala. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 02. 12. 2002, pričom žaloba bola podaná na súde až 11. 04. 2014. Z uvedeného dospel k záveru, že od doručenia (oznámenia) predmetného uznesenia do uplatnenia nároku na súde preukázateľne uplynula lehota viac ako 10 rokov a 6 mesiacov. Pre procesné nedostatky návrhu a nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, súd prvej inštancie nemohol žalobe vyhovieť, a preto žalobu zamietol a nezaoberal sa otázkou či sú v danom prípade dôvody na priznanie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy. Z uvedeného dôvodu zamietol aj návrh žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov R.. L. M. a O. W. a ďalších dvoch svedkov.

12. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovej časti rozsudku.

13. Vzhľadom k tomu, že žalobca podaním z 21. 03. 2018 vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 882,36 eura titulom náhrady škody späť, súd konanie v tejto časti v súlade s § 145 ods. 2 CSP zastavil. Súhlas žalovaného nebol potrebný, pretože k čiastočnému späťvzatiu došlo predtým, než sa začalo pojednávanie.

14. Keďže žalovaný bol v spore úspešný, súd prvej inštancie mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V zmysle § 262 ods. 1, 2 CSP rozhodol súd len o nároku na náhradu trov konania a o výške bude rozhodovať samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

15. Proti tomuto rozsudku v časti výroku o zamietnutí žaloby a o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote žalobu žalobca, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. e/, d/, f/ a h/ CSP. Namietal, že súd prvej inštancie v bode 21 napadnutého rozhodnutie uviedol, že dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, keď konštatoval, že pasívna vecná legitímácia svedčí s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo vnútra SR a v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ cit. zákona Generálna prokuratúra SR. Súd prvej inštancie dôvodil tým, ktorý ústredný orgán štátnej správy v akom rozsahu predbežne prerokoval žiadosti žalobcu, čo je vo vzťahu k otázke pasívnej legitímácie či jej nedostatku z hľadiska rozhodovania súdu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. irelevantné. Ako prvoinštančný súd správne konštatoval, žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v tom, že orgány činné v trestnom konaní bez vykonania relevantných dôkazov žalobcu trestne stíhali ako obvineného od 02. 12. 2002 do 22. 04. 2011, a to na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Trestné stíhanie bolo zastavené rozhodnutím prokurátorky vojenskej obvodovej prokuratúry dňa 13. 04. 2011. Z výsluchu žalobcu ako obvineného dňa 04. 12. 2002, kde obvinenie poprela a ako dôkaz svojej obhajoby žiadal vypočuť dvoch svedkov, ktorých výpovede nakoniec odôvodnili zastavenie trestného stíhania z dôvodu zistenia, že sa skutok nestal. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že sa domáha náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní za obdobie od 02. 12. 2002 do 30. 06. 2004. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že Ministerstvo spravodlivosti SR má legitímáciu zodpovedať za škodu spôsobenú len počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. V tomto smere poukázal na § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., § 1 ods. 1 a § 9 cit. zákona, z ktorých vyplýva že pasívne vecne legitimovaným je žalovaný. Do pozornosti odvolacieho súdu dal § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v zmysle ktorého sa zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

16. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie uvádza svoje úvahy o zákonnosti či nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, pričom zodpovedajúcim spôsobom nerieši otázku správnosti či nesprávosti úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní v predmetnom trestnom stíhaní, ktoré žalobca v žalobe uvádzal ako základ ním uplatnených nárokov. Z uvedeného má odvolateľ za preukázané, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci a zároveň zaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Záverom súd prvej inštancie posudzoval vznesenú námietku premlčania žalovaným, pričom dospel k záveru že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný. Súd prvej inštancie opomenul žalobcom tvrdenú skutočnosť, ktorá tvorí základ jeho žalobného nároku, a to nesprávnosť úradného postupu - predmetného trestného stíhania, kde § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., týkajúce sa objektívnej premlčacej doby neriešia premlčanie (objektívnu premlčaciu dobu) pri nárokoch uplatňovaných z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Úvaha súdu prvej inštancie, ktorý v tejto právnej veci vyslovil úvahu o tom, že žalobcom uplatnený nárok bol uplatnený po uplynutí objektívnej premlčacej doby odvíjajúc sa pod dátumu vydania uznesenia o vznesení obvinenia, a teda posudzovanie v časnosti uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom v závislosti od dátumu vydania uznesenia o vznesení obvinenia nie je správna. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie posúdenie premlčania uplatneného nároku nesprávne právne posúdil.

17. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu smerujúce proti výrokom I. a III. je dôvodné, preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti rozsudku a v časti trov konania žalovaného podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CPS zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

19. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

21. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

22. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky, ak účastníka na pojednávanie riadne nepredvolal alebo ak rozhodol bez toho, aby bola dodržaná zákonom ustanovená lehota na prípravu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 96/2010, zo dňa 20. mája 2010).

23. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

24. Podľa § 391 ods. 1 CSP, k odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

25. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. V zmysle § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

26. Rozsah odvolania predstavujú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie, dôvody odvolania sú námietky uvedené odvolateľom podľa ustanovení § 365 a 366 CSP. Odvolací súd je tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Odvolací súd však nie je viazaný odvolacím návrhom, t.j. petitom odvolania. Odvolací súd teda pri svojom rozhodovaní môže napríklad rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, aj keď sa navrhuje jeho zmena, alebo ho zmeniť, keď sa navrhuje jeho zrušenie. Odvolací súd je vždy viazaný kvantitatívnou stránkou odvolania (teda rozsahom a dôvodmi odvolania s výnimkami podľa § 379 CSP), nie je však viazaný kvalitatívnou stránkou odvolania (teda odvolacím petitom).

27. Odvolací súd vychádzajúc z podaného odvolania ustálil, že predmetom odvolacieho konania je výrok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu voči žalovanému v časti zamietol.

28. Pokiaľ odvolací súd vráti vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie, v odôvodnení rozhodnutia je povinný uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Odvolací súd teda musí jasne vysvetliť a odôvodniť, prečo bolo napadnuté rozhodnutie zrušené, aké úvahy ho k tomu viedli a aké dôsledky z toho pre nové rozhodnutie súdu prvej inštancie vyplývajú. Právny názor odvolacieho súdu je záväzný v otázkach právnych aj skutkových. Viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu sa vzťahuje len na ten skutkový stav, z ktorého vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie a z ktorého vychádzal aj odvolací súd, keď uviedol, ako ďalej postupovať.

29. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie aj napriek dostatočnému a správne zisteniu skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v dôsledku toho, že nesprávne aplikoval právnú normu na zistený skutkový stav, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu záveru v tom smere, že nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy považoval za premlčaný, čo viedlo súd k záveru o zamietnutí žaloby v časti, v ktorej žalobca žalobu nevzal späť.

30. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnú normu, alebo síce aplikoval správnu právnú normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnú normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009).

31. Úvodom odvolací súd reagujúc na námietku žalobcu ohľadom nesprávneho posúdenia plynutia premlčacej doby musí konštatovať, že predmetný nárok nemožno považovať za premlčaný a súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právného posúdenia, keď správnu právnú normu nesprávne vyložil v kontexte správne zisteného skutkového stavu. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s odvolateľom a musí konštatovať pochybenie na strane súdu prvej inštancie.

32. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

33. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

34. Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

35. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

36. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom.

37. Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

38. Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

39. Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

40. Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb., ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

41. Odvolací súd zdôrazňuje, že v predmetnej veci sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré viedli voči žalobcovi trestné stíhanie neúmerne dlho, čo bolo spôsobené ich nečinnosťou. Rozhodnutím, na základe ktorého sa trestné stíhanie začalo bolo uznesenie sp. zn. ČVS:KUV-40/OVEK-O2-Han. z 02. 12. 2002, ktorým bolo voči nemu vznesené obvinenie starším vyšetrovateľom PZ Krajského úradu vyšetrovania PZ v Bratislave pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, účinného do 31. 12. 2005 a trestný čin pomoci pri legalizácii príjmu z trestnej činnosti spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Trestného zákona (ďalej len „TZ“), účinného do 31. 12. 2005 na tom skutkovom základe, že ako riaditeľ odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Nitre po predchádzajúcom dohovore, v úmysle zmařit vyšetrowanie prípadu podvodu s diaľničnými značkami na rok 2002, na telefonickú žiadosť B. O. z XX. XX. 2002 o 22:04 hod., dňa 20. 08. 2002 zabezpečil z tzv. „mŕtvej evidencie“ registra obyvateľov OR PZ Nitra fotografiu nebohého W. E., nar. XX. XX. XXXX, zomretého XX. XX. XXXX, fotografiu ktorú potom odovzdal O. O., ktorý ju následne spolu s fiktívnymi faktúrami vystavenými B. W. prostredníctvom ďalšej osoby odovzdal G. O., ktorý mal pred orgánmi Daňového riaditeľstva SR a orgánmi polície vypovedať k okolnostiam nadobudnutia diaľničných nálepiek na rok 2002 v celkovej hodnote 4 000 000 Sk (132 775,68 eura). Predmetné trestné stíhanie bolo skončené uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave z 13. 04. 2011 sp. zn. OPv 186/09, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 04. 2011, prokurátorka Vojenskej obvodnej prokuratúry podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku (ďalej len „TP“) zastavila trestné stíhanie žalobcu ako obvineného, pretože je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie.

42. Odvolací súd poznamenáva, že premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezaniká, len sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Právo naďalej existuje, avšak iba vo forme naturálnej obligácie, t.j. dobrovoľného plnenia zo strany dlžníka. Ak na základe vznesenej námietky premlčania súd zistí, že nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už súd neskúma samotné meritum veci. Základnú úpravu premlčania obsahuje Občiansky zákonník v ustanoveniach § 100 až 114. V zmysle pravidla lex specialis derogat legi generali sa predmetná úprava premlčania použije pri absencii lex specialis, t.j. úpravy premlčania v osobitnom právnom predpise.

43. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci zákonodarca v osobitnom právnom predpise (zákon č. 58/1969 Zb., zákon č. 514/2003 Z. z.) otázku premlčania nárokov z tejto zodpovednosti upravil, čím vylúčil aplikáciu všeobecnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka. Začiatok premlčacej doby je v § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. objektívne určený okamihom doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia, ktorým mala byť škoda spôsobená.

44. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18. augusta 2010).

45. Vychádzajúc z uvedeného je preto treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

46. Uvedenému záveru odvolacieho súdu nasvedčuje aj záver, ktorý vyjadril Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 44/2017 z 21. novembra 2017, v ktorom uviedol, že: „Tým, že trestné konanie vedené proti sťažovateľovi prebiehalo viac ako 10 rokov a jeho výsledkom bolo zastavenie trestného stíhania, objektívne nemohol uplatniť právo na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu pred uplynutím desaťročnej lehoty od doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda. Pokiaľ by skoršie uplatnenie nároku na náhradu škody pred rozhodnutím o zastavení trestného stíhania znamenalo jeho odmietnutie pre predčasnosť a neskoršie uplatnenie je už premlčané, znamenalo by to, že štátne orgány by po uplynutí desiatich rokov od doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia neboli za svoje nezákonné postupy a rozhodnutia žiadnym spôsobom sankcionované a sťažovateľ by okrem viac ako desaťročného nezákonného stíhania nedosiahol žiadnu satisfakciu zo strany štátu za nezákonné postupy a rozhodnutia, čo ale nebolo úmyslom zákonodarca a v neposlednom rade by takýto výklad zákona bol pre sťažovateľa neprímerane prísny a tvrdý“.

47. Odvolací súd poznamenáva, že premlčacia doba v súvislosti s uplatneným nárokom nebola posúdená správne, keď súd prvej inštancie vyhodnotil ako okamih začatia plynutia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby okamih vydania uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané 02. 12. 2002 v dôsledku čoho došiel nesprávne k záveru, že tým, že si žalobca uplatnil svoje právo žalobou doručenou súdu prvej inštancie až 11. 04. 2014, bol tento jeho nárok premlčaný konštatujúc pritom, že od doručenia (oznámenia) predmetného uznesenia do uplatnenia nároku na súde preukázateľne uplynula lehota viac ako 10 rokov a 6 mesiacov.

48. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na plynutie subjektívnej premlčacej doby, pričom poznamenáva, že ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. preto ak uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť 22. 04. 2011, premlčacia doba podľa § 22 ods. 1. Zákona č. 58/1969 Zb. je 3 roky, a keďže žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie 11. 04. 2014, bola dodržaná aj subjektívna premlčacia doba, a teda jeho nárok nebol premlčaný ani s poukazom na jej uplynutie.

49. Nadväzujúc na uvedené opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca postupoval v súlade s príslušnou právnou úpravou, ktorá mu nedovoľovala uplatniť nárok na náhradu škody skôr ako bolo trestné stíhanie zastavené. V zmysle vyššie uvedeného, posudzovania uznesenia o zastavení trestného stíhania ako rozhodnutia, ktorým zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a rozhodnutia, ktorým sa v konečnom dôsledku konštatuje nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia, preto až okamihom vydania uznesenia o zastavení trestnom stíhaní možno hovoriť o uznesení o vznesení obvinenia ako o rozhodnutí nezákonnom a okamihom oznámenia (doručenia) tohto uznesenia obvinenému začína plynúť premlčacia doba na uplatnenie si svojich nárokov v zmysle zákona č. 58/1969. Premlčacia doba teda môže začať plynúť až odo dňa nasledujúceho po doručení uznesenia o zastavení trestného stíhania, pretože pri skoršom uplatnení tohto nároku by išlo o nárok uplatnený predčasne a bez splnenia základnej podmienky v zmysle § 4 ods. 1 cit. zákona, že nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán.

50. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že nie je stanovená premlčacia doba v súvislosti s nárokom na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, v tomto smere odvolací súd poznamenáva, že trvanie objektívnej premlčacej doby na náhradu škody, ktorá vznikla z nesprávneho úradného postupu, je potrebné posudzovať výlučne podľa ustanovení § 22 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý síce explicitne jej dĺžku nestanovuje, uvedenú medzeru je však možné vyplniť analógiou. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 4705/2007 z 28. januára 2010, v ktorom bola riešená otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré neskončilo odsudzujúcim trestným rozhodnutím, obdobným spôsobom, t.j. analogicky aplikovaním lex specialis, t.j. ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu. V tomto smere súd tiež poukazuje na znenie dôvodovej správy k zákonu o zodpovednosti za škodu vo vzťahu k ustanoveniam § 22 až § 24, z ktorej vyplýva, že „tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba“ je „stanovená jednotne pre konanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ako aj konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“, a teda je v danom prípade desaťročná.

51. Vzhľadom k uvedenému teda námietka žalobcu, že plynutie premlčacej doby v súvislosti s jeho uplatneným nárokom nie upravené, nemožno považovať za správne, resp. také, ktoré nie je možné s ohľadom na existujúcu platnú právnú úpravu vyriešiť a dospieť tak k záveru o dĺžke premlčacej doby. Nemožno súhlasiť so záverom, ktoré žalobca zrejme sledoval, že explicitným neupravením premlčacej doby akoby nárok premlčaniu nepodliehal.

52. Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, keď súd prvej inštancie konštatoval, že Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR má vecnú legitímáciu len v časti uplatneného žalobného nároku, a to pokiaľ ide výlučne o účinnosť zákona č. 58/1969 Zb. Nesprávny úradný postup pretrvávajúci aj za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. už výslovne určuje, že oprávneným orgánom konať za štát v súdnych sporoch o nárokoch v zmysle tohto zákona je pokiaľ ide o orgány činné v trestnom konaní Generálny prokurátor, resp. Ministerstvo vnútra SR.

53. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

54. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 a bod 2 zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

55. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

56. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

57. Zákon č. 514/2003 Z. z. sa vzťahuje „len“ na prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t.j. od 1. júla 2004 a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t.j. od 1. júla 2004. Ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo vydané pred 1. júlom 2004, alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pred 1. júlom 2004, zodpovednosť za škodu sa spravuje zákonom č. 58/1969 Zb., resp. doterajšími predpismi.

58. Určenie rozhodnej právnej úpravy, podľa ktorej sa má posudzovať uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, je spravidla relatívne jednoduché vo veciach škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci - rozhodnutie orgánu verejnej moci totiž má obsahovať dátum jeho vydania. Podstatne komplikovanejšia je situácia v prípade, keď škoda mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Mohla totiž nastať situácia, že nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci sa začal pred 1. júlom 2004, ale pretrvával aj v čase po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. V takomto prípade bude potrebné individuálne posúdiť, či z hľadiska vzniku škody bolo relevantné pretrvávanie nesprávneho úradného postupu aj v čase po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z.

59. Odvolací súd nepovažuje uvedené posúdenie súdu prvej inštancie za správne, vychádzajúc pritom z § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd má jednoznačne za preukázané, že pasívna legitímácia Slovenskej republiky zostáva zachovaná. Žalobca sa domáha náhrady škody od štátu, ktorý aj ako žalovaného v podanej žalobe označil. Skutočnosť, že nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. založilo jednoznačne pasívnu legitímáciu štátu, pričom v danom čase za Slovenskú republiku konalo Ministerstvo spravodlivosti SR a poukazuje na vyššie uvedené ustanovenie táto legitímácia zostala zachovaná.

60. Odvolací súd v nadväznosti na uvedenú námietku žalobcu v odvolaní reagujúc tak na právne závery súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca v žalobe označil Slovenskú republiku ako štát za žalovaný subjekt. Z obsahu žaloby vyplýva, že žaloba smeruje proti štátu, nie proti ústrednému orgánu štátnej správy, ktorý je oprávnený za štát konať. V zmysle uvedeného ak mal súd prvej inštancie za to, že žalobca nesprávne označil žalovaný subjekt, keď k jeho označeniu označil ako orgán konajúci za štát v predmetnom súdnom spore Ministerstvo spravodlivosti, potom mal žalobcu vyzvať v zmysle vtedy platného a účinného § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na odstránenie väd žaloby. Pokiaľ súd zamietol žalobu pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie, konanie zaťažil vadou zmätočnosti. Takýto formalizmus súdu pri posudzovaní žaloby nemožno považovať za súladný s princípmi spravodlivého súdneho procesu a právom na súdnu ochranu v materiálnom zmysle.

61. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k iným právnym záverom ako súd prvej inštancie pokiaľ ide o dôvody zamietnutia žaloby žalobcu. Navyše odvolací súd poznamenáva, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie bolo rozhodnutie zaťažené aj vadou odňatia

možnosti konať pred súdom žalobcoví, keď takýmto nesprávnym právnym posúdením znemožnil meritórne preskúmanie veci. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní vykoná všetky potrebné procesné úkony k tomu, aby mohol vo veci konať a rozhodnúť a až následne opätovne vec právne posúdi, vychádzajúc pritom z už zisteného skutkového stavu viazaný právnym názorom uvádzaným v tomto rozhodnutí. Súd prvej inštancie sa bude zaoberať tým, či sú splnené jednotlivé podmienky vzniku škody ako aj nemajetkovej ujmy a v dôsledku toho, či je žaloba podaná dôvodne, resp. či je dôvodná v nejakej časti a ak áno tak v akej.

62. Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel odvolací súd k tomu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti žaloby voči žalovanému v 1. rade a v časti výroku trov konania žalovaného (pôvodne v 1. rade) ako výroku súvisiaceho potrebné s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

63. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).